

Denne tekst blev første gang offentliggjort på www.nachdenkseiten.de under følgende URL <https://www.nachdenkseiten.de/?p=84845> den 15.6.2022. Licens: Leo Ensel, NachDenkSeiten, CC BY-NC-ND 4.0

Russiske mødre fjerner ligene fra slagmarken efter slaget ved Kerch, i 1942.
Foto: Dmitri Baltermanz/Public Domain

Udryddelseskrigen:

"Det højeste dødstal siden Trediveårskrigen"

- For 81 år siden invaderede Wehrmacht Sovjetunionen

Enhver, der taler om Ruslands „krig mod Ukraine“ som en „udryddelseskrig“, bør først studere Wehrmachts (de tyske militærstyrker, der blev indført med Værnemagtsloven 16.03.1935, red.) invasion af Sovjetunionen meget nøje. Den krig var planlagt som en uddyddelseskrig fra begyndelsen og var specifikt også rettet mod dele af civilbefolkningen. Næsten 27 millioner sovjetiske borgere mistede livet.

Forfatter: Dr. Leo Ensel

(„Look on the other side!“) er researcher med speciale i konflikter og interkulturel uddannelse med fokus på „de post-sovjetiske regioner og Central- og Østeuropa“. Blandt sine publikationer kan nævnes „Fear and Nuclear Armaments, on the social psychology of unification“ samt undersøgelser om opfattelsen af Tyskland i de postsovjetiske stater.

I forbindelse med den nye vest-øst-konflikt fokuserer han på at overvinde falske fortællinger, deeskalering og genopbygning af tillid.

Forfatteren er stolt uafhængig og publicerer om de ovennævnte emner uden at følge nogen national fortælling.

I løbet af de sidste to måneder har Kiev gentagne gange erklæret, at Rusland fører en „udryddelseskrig“ mod Ukraine - en udtalelse, som førende tyske medier ivrigt har taget til sig. I en situation, hvor ca. hver tredje offentlige debat i Tyskland synes at indeholde en upassende hentydning til Hitler eller beskyldninger om at „nedtone holocaust“, er det forbløffende, med hvilken tankeløshed dette udtryk næsten overalt bliver brugt. (Eller er det måske en del af en bevidst PR-strategi?) Til sammenligning er der endnu ikke blevet fremsat beskyldninger om „bagatellisering af tyske forbrydelser begået under krigen mod Sovjetunionen“. Men hvis en krig nogensinde har fortjent titlen „udryddelseskrig“, så er det den krig, som Wehr-

macht startede fra 1941 til 1944 på Sovjetunionens territorium.

„Den Russiske mave er elastisk!“

„Det russiske folk har udholdt fattigdom, sult og nøjsomhed i århundreder. Deres maver er elastiske - der er ingen grund til misforstået sympati“.

Disse ord blev ikke skrevet af Hitler, Himmler eller Goebbels. Sætningen stammer fra Herbert Backe, statssekretær i „Riget“'s ministerium for fødevarer og landbrug. Det er en del af et dokument kendt som „Gelbe Mappe“, der blev klassificeret som et „hemmeligt kommandodokument“ og distribueret af Backe, mens

han var Görings direktør for fødevarepolitik, til mere end 10.000 landbrugsledere, blot tre uger før invasionen af Sovjetunionen. Hele den besættelsespolitik, der var planlagt for de enorme områder, der skulle erobres i øst, skulle følge et enkelt ledende princip: „Hvordan tjener dette Tyskland?“

En måned tidligere, på et møde mellem statssekretærer og ledende officerer i Wehrmacht den 2. maj 1941, var man allerede en måned tidligere nået frem til en konklusion: „Medmindre hele Wehrmacht kan ernæres af russiske produkter i løbet af det tredje år, kan denne krig ikke føres. Det er ubestrideligt, at titusindvis af millioner af mennesker vil sulte, når vi tager, hvad vi har brug for fra landet“.

Invasion som en „krignødvendighed“

I løbet af det andet år af krigen de havde startet, havde de tyske angribere manøvreret sig selv ind i en blindgyde. På trods af vellykkede Blitzkrieg-angreb („lyn-krig“ - er en militærstrategi udviklet i Tyskland i 1930'erne, red.) på Polen, Danmark, Norge, Holland, Belgien

og Frankrig var det ikke lykkedes Hitlers Wehrmacht at tvinge England i knæ. En afgørende sejr på vestfronten var blevet stadig mere usandsynlig, da den britiske flåde stadig var i stand til at true Tyskland eksistentielt ved at blokere søruterne.

Selv i fredstider havde det tyske rige ikke været i stand til at sikre fødevaresikkerheden ved hjælp af sine egne landbrugsprodukter. Som historikeren Götz Aly har vist i sit bemærkelsesværdige værk „Hitlers Volksstaat“, var situationen således, at „... selv med maksimal indsats havde NS's (nazistisk, red.) ledelse ikke været i stand til at producere mere end 83 procent af de nødvendige fødevarer i landet selv. Import - især af vegetabiliske olier og dyrefoder - var fortsat nødvendig for at sikre en tilstrækkelig forsyning til befolkningen. Mobiliseringen førte uundgåeligt til mangel på gødning, da kvælstof, der er et vigtigt element i gødningsproduktionen, var nødvendigt for produktionen af krudt. Derudover opstod der hurtigt mangel på mænd, heste, traktorer, nye maskiner og brændstof“.

Under de betingelser, som den britiske flådeblokade pålagde, var alle disse importerede varer - ikke mindst blandt dem olie, det mest essentielle krigsbrændstof

- blevet mangelvarer, som var vanskelige at skaffe.

Som Hitler havde forklaret Folkeforbundets (organisation for internationalt samarbejde 1920-46, red.) højkommisær, Carl Jacob Burckhardt: „Alt, hvad jeg gør, er rettet mod Rusland; hvis Vesten er for dum og for blind til at forstå dette, vil jeg være tvunget til at indgå en aftale med russerne, besejre Vesten og, efter at have besejret Vesten, samle mine styrker for at bekæmpe Sovjetunionen. Jeg har brug for Ukraine for at sikre, at vi ikke bliver udsultet igen, som vi blev det under den sidste krig“. Set fra angribernes perspektiv var det „østlige Lebensraum“, som Hitler forsigtigt havde hentydet til som et fjernt ideologisk mål i „Mein Kampf“ - erobringen af Sovjetunionen op til Ural og den samtidige fordrivelse, slaveri og mord på den lokale befolkning - blevet en „tvingende nødvendighed for krigen“ i foråret 1941.

„De døde for, at Tyskland kunne leve“

Hitlers citerede udtalelse ovenfor beskriver nazisternes dilemma i en nøddeskal: En revolution, der var opstået på grund af sult, mangel på mad og krigstræthed i det tyske folk, mod deres eget regime, som der skete i november 1918, skulle forhindres for enhver pris - eller rettere: På bekostning af befolkningen i Sovjetunionen.

Eller, som Göring senere sagde den 24. august, 1942: „Før den tyske befolkning får en katastrofal fødevaremangel, vil de besatte områder og deres befolkning sulte“. Den 8. november året før havde han forudset „det højeste dødstal siden Trediveårskrigen“.

På et møde mellem højtstående SS-kommandanter på Wewelsburg i midten af juni 1941, en uge før invasionen, havde hans kollega, Reichsführer SS Heinrich Himmler, specificeret „decimering (Romersk form for militær afstraffelse, red.) af den sovjetiske befolkning med 30 millioner mennesker“ som et militært mål.

Den 22. juni, 1941, invaderede Wehrmacht Sovjetunionen med ca. 3.000.000

Sovjetiske civile forlader deres ødelagte huse efter et bombardement fra den tyske hær under kampen om Leningrad, 10.12.1942. Wikimedia Commons.

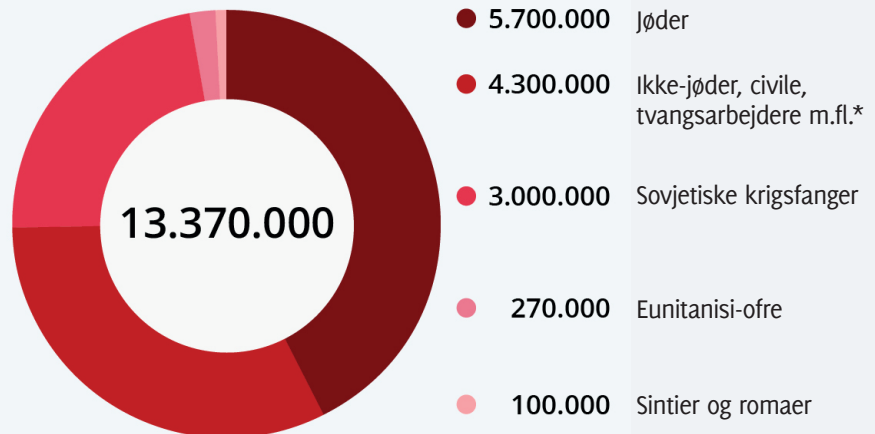
soldater og 625.000 heste. I første omgang opnåede de store territoriale gevinster på trods af et stædigt forsvar fra en dårligt organiseret rød hær - Stalin havde fjernet de fleste kompetente ledere på forhånd - og tog hundredtusindvis af sovjetiske tropper til fange den store „Kesselschlacht“. (Tysk militærjargon hvor et slag lykkes ved at omringe fjenden med egne tropper, red.). For at mindske belastningen af befolkningen i „Riget“ fulgte Wehrmacht princippet om at „leve af jorden“. Hitlers uspecificerede befaling om at „... dele denne store kage op i håndterbare dele, så vi kan dominere den, styre den og udnytte den. Den enorme udstrækning i øst skal pacificeres hurtigst muligt, helst ved at skyde alle, der bare ser tvivlsomme ud ...“, var blevet operationaliseret og omsat til konkrete planer og besættelsespolitik af „Riget“s administration og Wehrmacht.

Administrationens befolknings- og forsyningsspecialister havde inddelt de sovjetiske områder vest for Ural i overskuds- og underskudsområder. Målet var at adskille overskudsområderne med „sort jord“ (jordtype i steppeområder, red.) i Ukraine og Kaukasus fra de nordlige underskudsområder, at lukke dem hermetisk af og derefter lade befolkningen sulte ihjel. De økonomisk-politiske retningslinjer for landbrugsafdelingen i den økonomiske organisation Øst, dateret 23. maj, 1941, lød således: „Befolkningen i disse områder, især bybefolkningen, vil blive udsat for den alvorligste hungersnød. I disse regioner vil mange ti millioner mennesker blive overflødige og omkomme eller blive nødt til at emigrere til Sibirien“ (en eufemisme for brutal udvisning, Leo Ensel).

I virkeligheden viste denne plan sig imidlertid at være stort set uigennemførlig, da de tyske besættelsesstyrker ikke var i stand til at kontrollere de migrationsbølger, der blev forårsaget af sulten. I nogle tilfælde var gennemførelsen af planen dog - set fra de tyske angriberes synspunkt - ganske vellykket. Især i forhold til de sovjetiske krigsfanger, hvoraf 3,3 millioner (dvs. 57,9 %) døde i en elendighed af sult, udmattelse eller sygdom i tysk varetægt - en klar overtrædelse af den daværende internationalt anerkendte krigslovgivning. (Den kendsgerning, at de sovjetiske krigsfanger, der blev myrdet på

Så mange menneskeliv kostede det nazistiske racevanvid

Mindste antal ofre for tyske masseforbrydelser under 2. verdenskrig

* Inklusiv hungersnød

Kilde: Dieter Pohl: „Følgelse og masse mord under Nazi-tiden 1939-1945“
Wissenschaftlich Buchgesellschaft, Darmstadt 2003.

statista

Kilde: Statista, oversat fra tysk til dansk. Licens: CC BY-ND 3.0; <<https://de.statista.com/infografik/19184/opfer-von-deutschen-massenverbrechen-im-zweiten-weltkrieg/>>

denne måde - deres død var trods alt blevet forudset som en „krigs nødvendighed“ fra begyndelsen - udgør den næststørste gruppe af nazisternes ofre, er stadig ikke blevet tilstrækkeligt anerkendt i den kollektive tyske bevidsthed). Planen havde også en vis succes under omringningen af Leningrad - som oprindeligt var planlagt til at blive fuldstændig jævnet med jorden, ligesom Moskva og de andre storbyer - det varede 500 dage og krævede mellem 900.000 og 1.000.000 ofre. Andre byer, som Kharkov, blev forvandlet til sultghettoer på grund af besættelsesstyrkernes strenge rekvireringspraksis og afspærringen af byen. Store dele af Ukraine og Krim blev fuldstændig tørlagt for fødevarer eller andre brugbare varer. Kort sagt: Den kyniske epitaf, der den 4. februar, 1942, i „Völkischer Beobachter“ (tysk avis, der blev betragtet som talerør for Det nationalsocialistiske tyske Arbejderparti, red.) blev skrevet om de tyske soldater, der faldt i Stalingrad: „De døde for,

at Tyskland kunne leve“, kan være mere sandfærdig at sige om de millioner af sovjetiske borgere, der døde af sult for den tyske befolkning i Wehrmacht og „Riget“.

Kriminelle kommandoer og masse mord

Hitlers direktiv om at skyde alle, „der bare ser tvivlsomme ud“, var imidlertid også blevet proaktivt omformuleret som kriminelle kommandoer af Wehrmacht. „Kriegsgerichtsbarkeitserlass“, også kendt som Barbarossa-dekreteret, blev udstedt den 13. maj, 1941, af Wehrmachts overkommando og fritog „gerninger begået af medlemmer af Wehrmacht over for civile fra militær jurisdiktion“. Det blev udvidet til også at omfatte handlinger, der var militære forbrydelser eller lovovertrædelser. Med andre ord fik de tyske soldater carte blanche, og de sovjetiske civile blev overladt til de lokale kommandørers

vilkårlige beslutninger og luner. Kun få uger senere, den 6. juni, 1941, udstedte overkommandoen „Kommissarbefehl“ (retningslinjer for behandlingen af politiske kommissærer/embedsmænd, red.). De politiske kommissærer blev betragtet som ideologiske funktionærer i Den Røde Hær, blev de ikke anerkendt som soldater; skulle de straks elimineres, enten i kamp, eller så snart de var blevet „adskilt“ fra tropperne. Med disse to kommandoer - i fuld bevidsthed om de kriminelle konsekvenser af deres ordrer - suspenderede Wehrmachts ledere grundlæggende komponenter af den internationale krigsret, der var gældende på det tidspunkt, herunder en række internationalt anerkendte principper, der specifikt var udformet til at beskytte civile og krigsfanger. Ved at udstede disse ordrer lagde den tyske overkommando effektivt grunden til en hidtil uset, racistisk motiveret udryddelseskrig, der først og fremmest var rettet mod den jødiske befolkning.

Det systematiske massebord på de europæiske jøder begyndte på Sovjetunionens territorie. I begyndelsen var der tale om isolerede og frygteligt brutale anti-jødiske pogromer, som blev udført af lokalbefolkningerne, især i Litauen, Letland og den vestlige del af Ukraine. Mens disse begivenheder, som SS beskrev som „selvrensningsspraksis“, udspillede sig, så Wehrmachts besættelsesstyrker, selv om de var juridisk ansvarlige, passivt til. Pogromerne blev snart efterfulgt af systematiske henrettelser udført af sikkerhedspolitiet og specialstyrker. Selv om henrettelserne i begyndelsen var begrænset til jødiske mænd, der var kvalificerede til at gøre militærtjeneste, blev hele jødiske samfund senest fra august 1941 udryddet. Hver hviderussisk eller ukrainsk by, uanset hvor lille den var, led tusindvis af ofre. Ifølge skøn myrdede de tyske besættelse mellem 2,5 og 2,6 millioner sovjetiske jøder. Meget ofte ydede Wehrmacht logistisk støtte. Det morderiske samarbejde mellem Wehrmacht, SS og de almindelige nazistiske politi-styrker fulgte et lignende mønster under kampen mod partisanerne. Mellem 1942 og 1943 blev især i Hviderusland hele regioner omdannet til „ørkenområder“. Tusindvis af landsbyer blev brændt ned, hundredvis af dem sammen med byernes befolk-

Kirkegård for landsbyer i mindesavmærket Khatyn: 186 grave, en for hver landsby. Foto: Konrad Adenauer-Stiftung/Flickr/CC BY-SA 2.0

ning, som forud var blevet lukket inde i en lade eller en kirke. Det anslås, at mellem 300.000 og 350.000 mennesker blev dræbt alene i Hviderusland. (For at få et indtryk af de grusomheder, der blev begået, bør man besøge mindstedet i Khatyn, „landsbyernes kirkegård[1]“, eller - hvis man har mod på det - se filmen „Come and See“/Иди и смотри“ fra 1985 af Elen Klimow[2]).

Under deres tvungne tilbagetrækning efterlod de tyske tropper et spor af ødelæggelse bag sig. Den tyske overkommando havde beordret, at intet andet end brændt jord måtte efterlades; alt, hvad der på nogen måde var fundamentale livsnødvendigheder, skulle destrueres. Så som industrianlæg, miner, vand- og elektricitetsværker, broer, dæmninger, vandveje og sluser, jernbaner, landbrugsmaskiner, møller, mejerier, mælkeproduktionsanlæg, høsten på markerne samt alle transportmidler og alle forsyninger, som ikke kunne transporteres væk. Civile, der var i stand til at arbejde, blev tvangsevakuert, ofte under forfærdelige omstændigheder. Den sovjetiske fremrykning var så hurtig, at denne kommando ikke kunne gennemføres så grundigt overalt som planlagt. I en kynisk vurdering af denne mest barbariske af alle krige, en sammenligning af antallet af sovjetiske borgere - næsten

27 millioner - der mistede livet, med den oprindelige plan om 30 millioner døde, må man indrømme, at besættelsesmagten næsten nåede sit mål.

Det er intet mindre end et mirakel - og enhver, der rejser til disse områder, vil bekræfte dette - at befolkningen i de lande, der led mest, nemlig Hviderusland, Ukraine og Rusland, ikke føler noget had mod Tyskere.

Dette tyder på en uforlignelig moralsk præstation, som stadig ikke anerkendes tilstrækkeligt i Tyskland - ja, den er næsten ikke engang anerkendt! Derfor er det så meget desto mere skammeligt, at tyske soldater igen står på linje ved den russiske grænse.

Efterkrigstidens undertrykkelse

I den gamle Forbundsrepublik Tyskland, hvor forfatteren til dette essay er født, førte den begyndende kolde krig og en genoplivning af fjendebilledet „Sovjetunionen“ til undertrykkelse af enhver debat om de hidtil usete grusomheder, som besættelsesmagterne begik i den sovjetiske del af verden. Jerntæppet forhindrede en-

hver direkte menneskelig kontakt mellem befolkningerne i de to nationer, selv om i det mindste nogle krigsfanger, der vendte hjem, var kendt for at sige: „I grunden er russerne gode mennesker!“. De ansvarlige for masse mord, for så vidt de havde overlevet, trak sig stille og roligt tilbage i middelklasselivet, de fleste af dem; meget få blev nogensinde stillet til ansvar på lovlig vis. I løbet af halvtredserne blev der udgivet en hel masse retfærdiggørende litteratur skrevet af tidligere generaler fra Wehrmacht, som mere eller mindre gav udtryk for, at „hvis Hitler ikke havde ført krigen så dumt, ville vi have vundet!“. Selv da de forbrydelser, som SS's specialstyrker havde begået, ikke længere kunne benægtes, blev der fortsat en stædig fortælling, der forsvarede en „ren Wehrmacht“. Ud fra et psykologisk synspunkt syntes dette så meget desto mere nødvendigt, da de 18 millioner Wehrmacht-soldater var blevet et repræsentativt tværsnit af samfundet. Denne fortælling begyndte først at gå i opløsning, da to vandreudstillinger arrangeret af Hamborgs institut for socialforskning turnerede: „Wehrmachts forbrydelser“, som turnerede fra 1995 til 1999 og igen i revideret form fra 2001 til 2004. I lang tid mødte de betydelig modstand - ikke kun i medierne. Den kendsgerning, at krigen mod Sovjetunionen ikke var en krig, der blev ført efter traditionelle begreber, men som en udryddelseskrig, hvor reglerne for international krigsret vilkårligt blev suspenderet, er blevet holdt uden for det tyske folks bevidsthed i årtier. Selv i

dag er den generelle bevidsthed om disse kendsgerninger stadig rudimentær. (Man kan kun håbe, at denne forståelse ikke bliver degraderet til en slags symbolpolitik, når den bliver mere udbredt). Følgelig er graden af empati for de lidelser, som befolkningen i Rusland, Hviderusland og Ukraine led under den tyske besættelse, fortsat lav. (Med hensyn til de to sidstnævnte lande er massemedierne begyndt at fremme en anden holdning - af åbenlyse geopolitiske grunde!)

De eneste reelle forsøg på tilnærmelse har fundet sted „nedefra og op“ i tværkonfessionelle udvekslinger - den tyske evangeliske kirke offentliggjorde et mindeessay med titlen „Forsoning og fred med Sovjetunionens folk“ i tysk-russiske bypartnerskaber, i det tysk-russiske forum, i sport og ved hjælp af enkeltpersoners utrættelige indsats som Marco Henrichs[3]. Officielle mindehøjtideligheder synes kun at forfølge sagen af pligtfølelse og er - især efter Ruslands militære aggression mod Ukraine - blevet omdannet til et nyt lag af geopolitisk instrumentaliserings[4], hvor ofre i Rusland, Hviderusland og Ukraine spilles ud mod hinanden. Med dette in mente er det måske heldigt, at PeakNews (bedste sendetid, red.)-programmerne „Tagesschau“ og „Tagesthemen“, under udsendelsen den 9. juni sidste år, blot dækkede 80-årsdagen for den tyske invasion med en omsorgsfuld kappe af tavshed. Aftenens emne varede hele 13 minutter og 25 sekunder: Kønsspørgsmål i det tyske sprog[5]!

Kilder:

- [1] Ostexperte.de/ Leo Ensel: „Besuch der weißrussischen Gedenkstätte Chatyn, 13.10.1988“. 01.05.2020 <<https://ostexperte.de/neue-eiszeit-und-eine-welt-in-truemmern-teil-iii-der-friedhof-der-doerfer/>>
- [2] Wikipedia.org/ „Come and See“. <https://en.wikipedia.org/wiki/Come_and_See>
- [3] Ostexperte.de/ Dominik Kalus: „Ex-Triathlet und Trainer Marco Henrichs im Interview“. 06.05.2020. <<https://ostexperte.de/extremschwimmer-marco-henrichs-wer-sich-fuer-russland-einsatz-hat-nicht-nur-freunde/>>
- [4] Infosperber.ch/ Leo Ensel: „Der Krieg ist die Stunde der falschen Erzählungen“. 14.03.2022 <<https://www.infosperber.ch/politik/der-krieg-ist-die-stunde-der-falschen-erzaehlungen/>>
- [5] Youtube.com/ Tagesschau: „Tagesthemen 22:15 Uhr, 09.06.2021“. <<https://www.youtube.com/watch?v=DpqEcD0oKsA>>

laves af folket, for folket

– og vores vision er et globalt netværk af frivillige folk, der ønsker at give os en håndsrækning til, at sparke begge ben væk under mainstreammedierne.

– Vil du være med? Første skridt er at sende en mail og hør mere om „jobbet“.

Tøv ikke med at kontakte os.

Du finder os på www.Free21DK.org

Vi er på udkig efter frivillige folk til:

Co-Web-Admin

Du har grundig kendskab til Wordpress, PHP og CSS, og udover dansk behersker enten engelsk eller tysk, da du skal kunne arbejde sammen med både Free21DE og Free21DK om uploads af vores artikler.

Layoutere

Vores layoutere arbejder også i vores egne skabeloner, så alle artikler får samme grafiske udtryk – uanset sprog.

Vi mangler især, og det vil glæde os, at kunne tiltrække kreative layoutere med adgang til Adobe InDesign, min. vers. CS5.